

Terugblikje Geheugenkoor Alkmaar 24 mei 2019

Het thema van vanmiddag is *Mei*. Maar het had ook *Eindeloos* kunnen zijn. Want aan sommige liedjes lijken geen eind te komen. We zingen de canons Ungala en Bele Mama afwisselend hard, heel zacht en bij toerbeurt.

En bij *Kom mee naar buiten allemaal* wandelen de zangers al vrolijk in het rond. En rond ... en rond ...

Meta loopt niet. Zij blijft zitten. "Jury moet er ook zijn!"

*Kom mee naar buiten allemaal, dan zoeken wij de wielewaal
En horen wij die muzikant, dan is zomer in 't land
Dudeljoho klinkt zijn lied, dudeljoho klinkt zijn lied
Dudeljoho en anders niet*

De lopende zangers herhalen het eerste couplet eindeloos, terwijl de zittende zangers er dwars doorheen het tweede couplet van het tekstblad zingen.

*Hij woont in een dicht eikenbos, getooid in gouden vederdos
Daar jodelt hij op zijn schalmei, tovert onze harten blij
Dudeljoho klinkt zijn lied, dudeljoho klinkt zijn lied Dudeljoho en
anders niet*

Waar je vooral niet blindelings achteraan moet lopen is de liefde. Dan loopt het slecht met je af. Zoals in het lievelingslied van Meta, *Brandend Zand* van Anneke Grönloh.

*Brandend zand en een verloren land
en een leven vol gevaar
brandend zand berooft je bijna van 't verstand
en dat alles komt door haar*

*Zwarte Dino, jij wou Nina
die met Rocco was verloofd
En toen Rocco werd gevonden
Werd jouw onschuld niet geloofd*

*Brandend zand en een verloren land
en een leven vol gevaar
brandend zand berooft je bijna van 't verstand
en dat alles komt door haar*

*In de haven van Marseille
danst jouw Nina nu voor geld
slechts de golven zingen zachtjes
wat van Dino wordt verteld*

*Brandend zand en een verloren land
en een leven vol gevaar
brandend zand berooft je bijna van 't verstand
en dat alles komt door haar*

Wij zingen het lied *O wat ben je mooi* van De spelbrekers.

Refrein

O, wat ben je mooi

O, wat ben je mooi

Dat heb ik in jaren niet gezien

Zo mooi, zo mooi

O, wat ben je mooi

O, wat ben je mooi

Dat heb ik in jaren niet gezien

Zo mooi, zo mooi

Een man ging eens uit vissen

Een wormpje aan z'n haak

Toen ging z'n dobber onder

Hij sloeg en het was raak

Hij trok met al zijn krachten

Wat haalde hij er uit

Een zeemeermin kwam boven

Verwonderd riep hij luid

O, wat ben je mooi ...

Een vrouw van tachtig jaren

Die deed een schoonheidskuur

Ze wou haar lijn bewaren

't Was pijnlijk en ook duur

Ze ging stok-oud naar binnen

Met rimpels in haar huid

Ze kwam als bakvis buiten

En opa brulde luid:

O, wat ben je mooi ...

Volgens onze tekst is dit het hele lied. Johanna weet beter. Er is nog een leuk couplet:

Een jongen en een meisje

Die liepen in de wei

Hij sprak vol zelfvertrouwen:

'Hou je maar vast aan mij'

Er was een kikkerslootje

Daar viel die jongen in

Hij kwam bemodderd boven

En zij riep: 'Lievaling!'

O, wat ben je mooi ...

Op internet vind ik nog een vierde couplet

Twee vrienden gingen samen

Aan 't boksen voor de grap

't Begon met lichte tikjes

Daarna een harde klap

Sportief brak men toen ribben

En beet elkaar in 't oor

*Aan 't einde van de stoeipartij
Riep het publiek in koor
O, wat ben je mooi ...*

En over eindeloos gesproken. Bij het zoeken naar een gedicht over *mei* stuitte Marja op het gedicht *Mei* van Herman Gorter. De eerste versregel is bij velen bekend: “*Een nieuwe lente en een nieuw geluid*”. Herman Gorter werkte maandenlang in eenzaamheid aan het grote verhalende gedicht. Hij wilde met het gedicht vergeten herinneringen, de lente, de zomer, de natuur en de alle indrukken die erbij horen tot leven wekken. Dit is gelukt. Maar hij had er wel 4381 versregels voor nodig!

*Een nieuwe lente en een nieuw geluid
Een nieuwe lente en een nieuw geluid:
Ik wil dat dit lied klinkt als het gefluit,
Dat ik vaak hoorde voor een zomernacht
In een oud stadje, langs de watergracht -
In huis was 't donker, maar de stille straat
Vergaarde schemer, aan de lucht blonk laat
Nog licht, er viel een gouden blanke schijn
Over de gevels in mijn raamkozijn.
Dan blies een jongen als een orgelpijp,
De klanken schudden in de lucht zoo rijp
Als jonge kersen, wen een lentewind
In 't boschje opgaat en zijn reis begint.*

Dan stopt Marja. Zij vertelt een keer op bezoek te zijn geweest bij Nico. Nico vertrouwde haar toen toe de gedichten bij het koor wel mooi te vinden, maar niet als ze zo lang zijn ...

Dus vandaag geen 4381 versregels, maar een gedicht twee (2!) regels. Speciaal voor Nico.

*Bijen houden van bloemen
Mensen van hun honing*

Dan heeft Gertje nog een verrassing. Het Geheugenkoor heeft van een bewonderaar een donatie gekregen in de vorm van het prachtige boek *Liedjes die blijven*. Een geweldig cadeau dat Roos mee mag nemen. Hiermee wordt ons repertoire vast nog meer uitgebreid zodat we eindeloos door kunnen blijven zingen!

Groet,
Marja Ruts